

Hồi Thứ Mười Tám

THĂM VIẾNG VÕ ĐANG

Kha Nhất Nghiêu giật mình nói:

– Tiểu đệ muốn giết người?

Đinh Hạo gật đầu suyt một cái ra dấu dừng nói chuyện nữa, hai người cúi đầu lẳng lặng ăn uống, độ khoảng nửa giờ sau mới nghe bàn bên cạnh la hét bảo tính tiền. Đinh Hạo cũng gọi tiểu nhị thanh toán tiền bạc rồi vội vàng xuống lầu bước ra tửu điểm, tiếp đó một trung niên cảm y và một ông lão áo đen sánh vai bước ra điểm, nhảy lên hai con ngựa. Ông lão áo đen đi theo con đường ra Tây môn.

Đinh Hạo nói khẽ với Kha Nhất Nghiêu:

– Lão ca, hẹn gặp lại sau, tiểu đệ xin cáo biệt...

– Khoan đã!

– Lão có còn điều gì cần nói ư?

– Ta nhận biết trung niên cảm y đó.

– Y là ai?

– Là người ta đang tìm, hộ trang võ sĩ tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình, thủ hạ số một của Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ trang chủ Tề Vân Trang.

Đinh Hạo giật mình nói:

– Kha lão ca tìm y làm gì?

– Theo dõi y thừa cơ thăm dò tung tích một người

– Tốt lắm, lão ca theo dõi y, tiểu đệ xong việc cũng sẽ tới sau, vì tiểu đệ cũng định tìm y.

– Được, lão đệ cứ tự nhiên, chúng ta hẹn gặp lại sau.

Đinh Hạo gật đầu rồi xoay lưng nhắm Tây môn lộ rượt theo, chẳng bao lâu đã ra khỏi thành nội, Hắc thấy ông lão áo đen cùng hai tên tùy tùng đang chậm rãi bước đi.

Lúc bấy giờ người bộ hành khá đông nên Đinh Hạo đi theo phía sau một khoảng cách khá xa.

Được khoảng hai dặm đường thì ông lão áo đen và hai tên tùy tùng quẹo vào đường mòn nhỏ trong rừng. Đinh Hạo cả mừng gia tăng tốc lực đi nhanh hơn, từ một hướng khác cũng đi vào trong rừng.

Chỗ tận cùng của con đường mòn là một ngôi chùa nhỏ, ông lão áo đen không đi vào chùa mà lại xuống ngựa ở khoảng rừng cách cổng chùa độ vài ba trượng, buộc con ngựa vào một cây đại thụ gần đó rồi đứng chờ ở đấy.

Đinh Hạo vì muốn xem tình hình bên trong chùa này thế nào nên không hành động ngay. Không bao lâu có một hòa thượng mập mạp như Phật Di Lặc bước ra khỏi cổng, dòm đông ngó tây một lúc rồi cất bước đi tới trước mặt ông lão áo đen.

Lão áo đen ghé vào tai hòa thượng nói khẽ vài câu đồng thời đưa tay ra dấu. Khoảng cách khá xa nên Đinh Hạo chẳng nghe rõ đối phương nói những gì, chỉ thấy hòa thượng gật đầu lia lia rồi vội vã xoay người trở vào chùa.

Ông lão áo đen toan tháo dây ngựa thì Đinh Hạo đã phóng người lướt nhanh tới như hồn mà, lạnh lạnh quất:

– Huỳnh tổng quản, xin dừng bước.

Hai tên võ sĩ cùng lúc rút kiếm ra khỏi vỏ, quát lên:

– Ai đó?

Đinh Hạo chẳng thèm để ý đến bọn chúng, cặp mắt đầy sát khí chăm chăm nhìn vào gương mặt Độc Bá Thiên Huỳnh Cường.

Huỳnh Cường nhìn Đinh Hạo một hồi lâu rồi bỗng bật cười nói:

– Tiểu tử ngươi chưa chết ư? Chóng lớn quá nhỉ?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Hôm nay thật may mắn, miễn cho tại hạ phải đăng môn thăm viếng.

– Ngươi muốn cái chi?

– Chẳng có chi cả, chỉ muốn trả lại sự hậu đãi trước kia của Tổng Quản thôi.

– Ngươi muốn báo thù ư?

Đinh Hạo trở tay vào rừng nói:

– Chúng ta đi vào sâu trong rừng để nói chuyện hơn.

Huỳnh Cường cười mai mỉa nói:

– Rắc rối làm gì, tại đây giải quyết cũng được vậy.

– Tại hạ thấy trong đó tiện hơn, tổng quản đừng nhiều lời nữa.

– Thôi được.

Huỳnh Cường xoay về hướng hai tên tùy tùng nói:

– Hai đứa bay chuẩn bị đào cái hố để chôn tên này đi.

Sau khi đi vào trong rừng độ vài chục trượng thì Đinh Hạo dừng bước nói:

– Chỗ này được lắm.

Một trong hai tên tùy tùng nói móc:

– Hóa ra tên tiểu tử này cũng biết coi phong thủy.

Đinh Hạo quay lại nói:

– Họa từ miệng mà ta, ta vốn không muốn giết người nhưng nay thì người đành phải chết thôi.

Nói xong y vẩy tay phải nhẹ một cái.

Nghe “A” một tiếng, tên võ sĩ vừa nói đã ngã quỵ xuống đất tắt thở chết ngay, tên còn lại mặt cắt không còn chút máu, hồn phi phách tán.

Huỳnh Cường biến sắc, y không ngờ tên thuộc hạ mà hai năm trước sống hay chết còn phải tùy thuộc y phát lạc, nay đã học được võ công cao cường đến thế.

Y biết thiện giả bất lai, lai giả bất thiện, nhưng bản thân là Tổng quản nên cũng không thể để mất mặt, lạnh lùng nói:

– Tiểu tử, không ngờ người cũng có chút bản lĩnh.

Đinh Hạo cười nhạt nói:

– Huỳnh Cường, ta là Toan Tú Tài, người đừng cứ mở miệng là tiểu tử này, tiểu tử nọ nữa.

– Người... người chính là Toan Tú Tài được giang hồ đồn đãi gần đây ư?

– Đúng vậy.

– Thật không ngờ..

– Vẫn còn nhiều điều người không ngờ lắm, nhưng cũng không cần biết làm gì nữa. Trước kia người đánh ta thấu xương tét thịt, chết đi sống lại. Nay ta chỉ báo lại một kiếm, nếu người tiếp được thì coi như người may mắn.

– Người quả là cao ngạo.

– Lúc trước người hành hạ ta như vậy là do có tính thích nhìn người khác đau khổ, hay là có ai sai khiến người?

– Điều này bản Tổng quản không cần thiết trả lời người.

– E rằng người phải khai thật với ta thôi.

– Chớ láo khoét!

Tiếng hét vừa dứt thì Huỳnh Cường đã bất ngờ hất chưởng đánh thẳng vào ngực Đinh Hạo.

Đinh Hạo không né tránh mà còn ưỡn ngực nghênh đón.

Nghe “Bùm” một tiếng, Huỳnh Cường bị cương khí của Đinh Hạo bắn tung ra xa vài thước, gương mặt tái mét run run.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ta nói chỉ tặng người một kiếm, như vậy chưởng này không kể, bây giờ có trả lời câu hỏi của hay không?

Tên võ sĩ tùy tùng sợ hãi đến nỗi đứng run lẩy bẩy.

Huỳnh Cường đảo mắt lia lịa xoay người tìm đường chạy, nhưng Đinh Hạo đã nhanh như chớp chặn đường của y, nói:

– Đừng hòng thoát khỏi nơi này, ta hỏi lần chót, có trả lời không?

Huỳnh Cường nghiêng răng nói:

– Không thể phụng cáo.

– Đó là người tự chọn, rút binh khí ra đi.

Huỳnh Cường mặt không còn chút máu, rút kiếm ra khỏi vỏ, giọng run run:

– Chỉ một kiếm?

Đinh Hạo cũng rút kiếm ra, lạnh lùng nói:

– Chỉ một kiếm, khẳng định không có chiêu thứ hai.

Thanh kiếm của hắn vung ngang ra.

Huỳnh Cường cũng không hổ danh là nhân vật có tiếng tăm, trong tình trạng sinh tử y đột nhiên bình tĩnh lại, không kích động mà ngưng thần chú ý, thế thủ của y cũng chẳng phải kém.

Nhưng rủi cho y là đối thủ quá cao cường, võ học hai bên chênh lệch quá xa.

Đinh Hạo gầm lên một tiếng, thanh kiếm trong tay nghiêng nghiêng huyền ảo quét ra một đường, thế kiếm không nhanh không mạnh nhưng biến ảo cực kỳ, hoàn toàn khác với kiếm đạo thường thấy.

“Hự” một tiếng, thanh kiếm Đinh Hạo vừa phát ra một chiêu đã đút lại ngay vào vỏ, hắn giữ đúng lời nói, không ra chiêu thứ hai.

Huỳnh Cường loạng choạng lùi ra sau vài bước, thanh kiếm trong tay nghiêng nghiêng hạ xuống, không thấy lão phát ra tiếng động gì.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Huỳnh Cường, may cho người, chứ nếu chiếu theo thủ đoạn mà ngày trước người đối xử với ta mà luận thì nên cho người nếm thêm ít trò chơi nữa mới phải.

Nói xong hắn ngừng lại, quay sang tên vệ sĩ lúc này đang run lẩy bẩy nói:

– Ta tha chết cho người, về báo lại với Bảo chủ của người là ngày sau Đinh Hạo này sẽ viếng thăm hắn.

Đút lời hắn tung mình lướt đi.

Phịch!

Huỳnh Cường phun ra một ngụm máu tươi, té ngửa ra đất, không còn thở nữa.

Đình Hạo không đi vào thành mà nhắm thẳng đường Nam môn chạy tới, vừa đi vừa nghĩ thầm:

– “Họ Diệp kia là đệ tử số một của Nam trang, nếu giết hắn bây giờ thì không có lý do chính đáng, chỉ sợ đập rần động cỏ thì hung thủ trốn mất, lúc đó khó mà đấu lý với võ lâm thiên hạ. Nếu dùng võ lực cưỡng ép họ Diệp cung khai thì chỉ sợ hắn lại không biết tí gì về sự kiện năm xưa. Tình thế này chắc phải trà trộn vào Nam trang để theo dõi tình hình mà thôi, nhưng làm sao lọt vào Nam trang mà không kinh động tới họ?”

Hắn càng nghĩ càng thấy rối rắm nên cứ chạy một hơi gần hai chục dặm đường, cho đến tận khi trời tối thì hắn đến được Y châu. Một điều lạ là hắn không thấy họ Diệp đã đành, mà ngay bóng dáng Kha Nhất Nghiêu cũng không thấy, làm cho hắn vô cùng sốt ruột. Không còn cách nào khác, hắn đành mượn khách điểm ngủ lại, rồi ngày mai lại lên đường Nam hành.

Lạ thay hắn đi Nam hành cả chục ngày liên tiếp vẫn chẳng thấy tăm hơi Kha Nhất Nghiêu.

Một hôm hắn đến Xác Thành tỉnh Ngạc. Từ tỉnh Ngạc về hướng Tây là Võ Đang, còn nếu đi đường thẳng vượt qua Hình Sơn qua đường Viễn An, Đương Dương, Hình Châu khoảng mười ngày là đến Động Đình Hồ.

Phái Võ Đang là đối tượng nên viếng thăm, vì trong chín môn phái liên minh đối phó Hắc Nho khi xưa thì Võ Đang là vai chánh quan trọng, hơn nữa họ Diệp và Kha Nhất Nghiêu đều mất dấu, nên hắn quyết định đến thăm Võ Đang một chuyến xem sao.

o O o

Đêm khuya sương lạnh, phía trước Giải Kiếm bình, một giải đất bằng phẳng mà khách giang hồ phải gỡ bỏ binh khí trước khi lên núi, bỗng xuất hiện một người nho sĩ áo đen chậm rãi bước từng nấc thang gạch, từ xa nhìn chẳng khác hồn ma bóng quỷ.

Một tên đạo sĩ thanh niên đang đứng gác lên tiếng hỏi nho sĩ áo đen:

– Thí chủ phương nào, đêm tối ghé thăm tệt phái có điều chi không thể?

Bóng đen dừng lại, không nói lời nào. Đạo sĩ thanh niên kinh ngạc ngẩng nhìn bóng đen một hồi rồi lại nói:

– Thí chủ là cao nhân phương nào?

– Tại hạ cần gặp chưởng môn quý phái.

– Xin cho biết tên tuổi và danh hiệu.

– Cứ nói rằng cố nhân Mang Sơn Cổ Lĩnh đến thăm viếng là được.

– Vậy... thí chủ và tề chưởng môn là bạn cũ ư?

– Đương nhiên.

Đạo sĩ thanh niên do dự hồi lâu rồi nói:

– Xin thí chủ chờ đợi giây lát.

Nói xong y chấp tay cúi đầu rồi chạy vào điện các bên trong.

Chẳng mấy chốc sau, một đạo nhân áo xanh có tuổi vội vàng bước ra, gật đầu chào lễ phép nói:

– Thí chủ và tề chưởng môn là bạn cũ?

– Hừ.

– Xin cho biết quý danh.

– Để gặp quý chưởng môn hãy nói luôn.

– Vậy... bản đạo bất tiện truyền đạt.

– Thế thì tại hạ tự tiện vào điện vậy.

– Mời thí chủ gỡ bỏ kiếm để lại ngoài điện.

– Tại hạ kiếm bất ly thân.

– Đây là quy luật của tổ sư tề phái đã qui định, chưa có bằng hữu võ lâm nào dám vi phạm.

– Có lẽ tại hạ là ngoại lệ.

Lão đạo sĩ biến sắc, trầm giọng nói:

– Nơi đây không có chuyện ngoại lệ.

– Tại hạ vì tôn trọng quý phái nên mới dừng bước nơi đây, bằng không thì đã vào nội điện từ lâu rồi. Bây giờ xin truyền đạt cho quý chưởng môn, mời lão ra hội ngộ.

– Nói sao? Bảo chưởng môn nhân hạ sơn ư?

– Đúng vậy.

– Sự thật thí chủ đến đây có mục đích gì?

– Đòi nợ, quý chưởng môn thiếu nợ đã lâu, tại hạ nay mới có điều kiện đến đây đòi lại.

Lão đạo sĩ biến sắc nói:

– Núi Võ Đang không phải chỗ để người đùa giỡn.

Người áo đen mặt lạnh như tiền nói:

– Tại hạ không nhiều lời nữa.

Lão đạo sĩ nói:

– Xin thí chủ nghe lời khuyên của bản đạo mà lập tức xuống núi ngay, nếu không e rằng thí chủ sẽ phải hối hận.

– Hãy nghe cho kĩ đây, tại hạ nói lần cuối là xin chưởng môn nhân quý phái ra đây hội ngộ một phen. Nếu không tại hạ đành mang kiếm mà nhập điện, lúc đó phá hỏng luật lệ truyền thống của quý phái thì đừng trách tại hạ làm gì.

– Thí chủ dám...

Người áo đen không nói nữa, cất bước tiến tới, lão đạo sĩ tức giận vung kiếm cản lại. Chẳng ngờ người áo đen chẳng thèm để ý, phát tay nhẹ nhẹ.

– Ôi cha!

Trong tiếng kêu thất thanh, lão đạo sĩ thụt người ra sau vài bước, thanh kiếm trong tay tí nữa phải rơi xuống.

Từ trong hậu điện nhảy ra mười mấy bóng người bao vây người áo đen.

Y lạnh lùng nói:

– Muốn đổ máu chẳng?

Lão đạo sĩ lúc này nói giọng run run:

– Rốt cuộc thí chủ là ai?

– Hắc Nho!

– Hắc Nho ư?

Mười mấy tên đạo sĩ kinh hoảng thụt lùi về phía sau, lão đạo sĩ trầm giọng hét:

– Các người không được vọng động.

Rồi lão phi thân vào nội điện.

Người áo đen dường như rất coi trọng quy luật của cửa Võ Đang, y không muốn phá lệ mang kiếm vào nội điện nên vẫn đứng đó khoanh tay nhìn trời, chẳng nói gì.

Những tên đạo sĩ kia ai nấy cũng chỉ đứng sững ở xa, bầu không khí trở lại tịch mịch im lặng vô cùng.

Khoảng chừng mười phút sau, có bảy tám người chảy thẳng tới Giải Kiếm Bình, người dẫn đầu là một đạo nhân có tuổi, đầu đội mũ, mình mặc đạo bào vàng nhạt, gương mặt trầm trầm.

Hắc Nho lạnh lùng cất tiếng:

– Linh Hư thượng nhân, lâu lắm không gặp.

Chưởng môn Võ Đang là Linh Hư Thượng Nhân có vẻ xúc động nói:

– Thí chủ vẫn còn tại thế?

Bảy lão đạo sĩ đứng sắp hàng ngang sau lưng lão cũng mặt mày tái mét.

Hắc Nho cười nhạt nói:

- Chưởng môn nhân, nếu tại hạ chết thì công đạo còn đâu nữa?
- Thí chủ có điều gì chỉ giáo?
- Thanh toán món nợ cao thủ quý phái vây đánh tại hạ năm xưa tại Mang Sơn.
- Cố sự đó chẳng phải chỉ riêng mình Võ Đang.
- Tại hạ sẽ lần lượt viếng thăm tất cả.
- Các hạ sẽ giải quyết sự kiện Cẩm Long Lệnh ra sao?
- Tại hạ sẽ thay chín đại môn phái truy lùng hung thủ, đó là chuyện khác.
- Vậy đêm nay thí chủ muốn thế nào?
- Chỉ xin chưởng môn trao ra võ công của mình, vậy thôi.

Lời nói vừa dứt thì mọi người đều rung mình. Linh Hư Thượng Nhân bất giác thụt lùi một bước nói:

– Hắc Nho, mong người suy nghĩ hậu quả công án năm xưa mà chớ ngang ngạnh hành động. Năm xưa đệ tử các môn phái tử thương lên tới cả trăm, sao không thấy người nói tới?

– Hậu quả công án năm xưa do chính chưởng môn các phái ép buộc bản nho ra tay tự vệ.

– Cửu Long Lệnh vẫn chưa có tung tích, thí chủ làm như thế không phải quá... quá...

– Câm mồm lại, bản nho tiên lễ hậu binh vậy đủ rồi.

– Thí chủ chuẩn bị tạo nghiệp cho bản phái?

– Nếu chưởng môn tự động trao ra võ công thì tại hạ xuống núi ngay, không động tới ngọn cỏ trên núi.

Bảy lão đạo sĩ nghe tới đó chịu không nổi nữa, đồng thời vung kiếm ra, lập thành Bắc Đẩu Kiếm Trận, bao vây người áo đen vào giữa.

Người áo đen mắt bắn ra những tia sáng long lanh, y gần giọng nói:

– Chưởng môn nhân, đừng trách bản nho về kết quả của chuyện này nhé.

Linh Hư Thượng Nhân cao giọng đọc một câu Vô Lượng Thọ Phật, tỏ vẻ thăm thương nói:

– Bồn tọa không thể để Linh Sơn đổ máu, các người lui lại ngay.

Bảy lão đạo sĩ đồng thanh hét lớn:

– Chưởng môn nhân!

Linh Hư Thượng Nhân quắc mắt, lớn tiếng nói:

– Lui lại ngay, đây là lệnh dụ.

Bảy lão đạo sĩ đành phải lui lại, cảm hờn nhìn người áo đen.

Linh Hư Thượng Nhân ngửa mặt lên trời cao giọng nói:

– Đệ tử Linh Hư bất lực, xin dùng thân già bảo tồn môn phái, xin lịch đại tổ sư chứng giám.

Nói xong, lão bi ai nói:

– Ta biết võ công không bằng thí chủ, nhưng danh dự của Võ Đang quyết không được khinh nhờn, có một lời cuối cùng này muốn bày tỏ, chẳng biết thí chủ có bằng lòng nghe chăng?

– Xin nói!

– Công án năm xưa, sự việc xảy ra do Cửu Long Lệnh. Khởi theo sự kiện mà luận thì tuy hành động của chín đại môn phái năm xưa có quá khích nhưng vẫn còn có tình, không còn cách nào khác mà phải hành động như vậy. Cho đến hôm nay Cửu Long Lệnh vẫn chưa biết tung tích, chỉ căn cứ vào lời phỉ nhận của thí chủ thì cả Trung Nguyên Võ Lâm đồng đạo sẽ chẳng ai phục đâu.

– Ý của chưong môn nhân là thế nào?

o O o